

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπὸς ἡ ἑξ. λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ εξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσαῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλιπποῦ παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευή — 4 Φεβρουαρίου.

Ἐνα εἶναι νὰ ἐπιδείξη ἡ συζήτησις ἡρῶα, ἀλλὰ τὸν κ. **Σωτηρόπουλον** ὁ λόγος του παρατείνεται ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας, καὶ ἔσχε τὸ προνόμιον νὰ ἀκουσθῇ ἐν προσοχῇ χωρὶς νεφῶν ἀνυπομονησίας, καὶ νὰ καταποθῇ ἀνεπαίσθητος ὡς φάρμακον, οὕτως ἐντεχνος σκευασίς ἀφῆρσεν ἀπῆσαν τὴν ἀηδίαν· διότι ὁ κ. Σωτηρόπουλος δὲν συνειθίζει νὰ ἐπιφορτίξῃ τοὺς λόγους του διὰ πολυτελῶν ἐπιδεικτικῶν περιόδων, διὰ ματαίων μακρῶν παρεθέσεων, τὰς ποίας εἰς αὐταπαρνήσειος πλέον ἀναγκάζεται τις νὰ ἀκούῃ· ἐκεῖνα τα ὁποῖα λέγει, πρέπει εἰς ἅπαντος νὰ τὰ εἶπῃ, καὶ ὁ ἀκούων συναισθάνεται ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἀκούσῃ. Καὶ οὔτε μανιώδεις χειρονομίαι, οὔτε σχοινοδακτικοὶ περιπατοὶ ἐπὶ τοῦ βήματος, οὔτε λιγυραὶ ἀνατάσεις φωνῆς, οὔτε σίελοι ἐκρέοντες ἀπὸ τοῦ στόματος, ἀλλ' οὔτε καὶ χρώμα κἄν ζωῆς ἐπὶ τῆς ὄψεώς του. Ἡ πεπονοειδὴς κεφαλή του νομίζετε ὅτι ἐγκλείει θησαυροὺς — ἀνωμάλων ρημάτων καὶ παιδαγωγικῶν παραινήσεων· ἀποβλέποντες εἰς τὴν πελιδὴν φυσιογνωμίαν του, ἀναμένετε, οὐκ' οἶδά πως, νὰ σᾶς διδάξῃ ἐκ τῆς ἱεῖρας ἱστορίας τὴν νεκρανάστασιν τοῦ Λαζάρου, καὶ κύπτετε νὰ διακρίνετε ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὸν δείκτιν ἢ τὴν βέργαν τοῦ δασκάλου.

Καὶ ὅμως ὑπὸ τὴν τέφραν αὐτὴν κρύπτεται ὁ ἀσφαλέστερος σπινθὴρ· ὑπὸ τὴν ἐπίρασιν διδασκαλικῆς ἀμβλύτητος· τὸ δεύτερον μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸ ὁποῖον σήμερον μᾶς ἔδωκεν ἕνα τῶν καλλίστων καὶ δεξιωτέρων αὐτοῦ λόγων, δι' οὗ πρὸ πάντων ἀνέλαβε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Βαλέττα, ἀλλὰ πρὶν αὐτῶν προσπαθήσας νὰ παρουσιάσῃ γενικὴν τινα εἰκόνα τῶν οικονομικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος του καὶ τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης. Καὶ χωρὶς στερεῶς καὶ μεθοδικώτατα, διαίρων εἰς μέρη τὸν λόγον του καὶ ὑποδιαιρῶν, καὶ διεισδύων καὶ εἰς τὰς λεπτοτέρας πτυχὰς τοῦ πολυπύχου προϋπολογισμοῦ, ὅπως καὶ εἰεῖθεν ἐξαγάγῃ, κατὰ τὴν κρίσιν του, τὰς κηλίδας του.

Συζητοῦμεν οὕτω λεπτομερῶς, λέγει, ὄχι διότι νομίζομεν ὅτι θὰ ὑπερισχύσωμεν· ἀλλὰ θέλομεν, ἐὰν ἐπιψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμὸς νὰ ἦνε ὁ λαὸς ἐν πλήρει γνώσει τῶν πραγμάτων καὶ τῶν συνεπειῶν, καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ φέρωμεν οὐδεμίαν εὐθύνην. Τὸ ἰσοζύγιον εἶναι σήμερον τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, ὅπως ἄλλοτε αἱ παρασκευαί, καὶ ὅπως τότε χάριν τῶν παρασκευῶν δὲν ἐδιστατάμεν νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς θυσίας, οὕτω καὶ σήμερον· ἀλλ' ἐκτιμῶντες τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἰσοζυγίου, διαφωνοῦμεν ὡς πρὸς τὰ μέσα. Μὲ τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον, ἀλλὰ τὸ οικονομικὸν χάσμα θ' ἀνοίξῃ βαθύτερον.»

Ἀνατρέχει εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ 1880, τῆς μετ' ὀλίγον Κυβερνήσεως, εἰς τὰς οικονομικὰς συνταγὰς τῆς. Ἐὰν ὁ προϋπολογισμὸς ἦδῃ συντάχθη, ὡς θέλουν νὰ εἶπουν, ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ 80, δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπερβῆναι τὰ 60 ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ὑπουργικῶν συμπερῶν δὲν ἦτο ἀνάγκη τῆς οικονομικῆς συνταγῆς. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν μᾶς ὠμίλησε περὶ ἐλλείμματός 12 ἑκατομμυρίων· καὶ πρὶν παρέλθῃ μὴν, μᾶς εἶπεν ὅτι εἶναι μόνον 6 ἑκατομμύρια, ἀλλ' ἡ μηχανὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκχαμινεῖται τὰς πληροφορίας του εἶναι πολὺ ἀτελής.»

Ἄλλ' ἐξαιρέτως ἰδοὺ καὶ ἀνθρῆ εἰς τὸν λόγον τοῦ κ. Σωτηροπούλου, ἰδοὺ χαριτολογήματα καὶ εἰρωνείαι, ὡς νὰ ἐκλάπτισαν ἐκ τῆς φάρετρας τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ὅλα ἐμπνεόμενα ἐκ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ. Ἡ ἀντιπολιτευσὶς ἀναπνέει ἀπολαυστικώτατα, καὶ ὁ κ. Πετσάλης, θεομυθῶν ἐν γωνίᾳ τιμὴ καὶ προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου νὰ ἡσυχᾶσῃ, ἀναβοᾷ ἐξημμένως ὅτι «δὲν ἔχει ὄρεξιν ν' ἀκούῃ σκουριασμένα πράγματα».

Καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἐξακολουθεῖ στρέφων τὸν λόγον ἐπὶ τῶν φηρολογικῶν νομοσχεδίων καὶ παρατηρῶν ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τὰ ἐξόδα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νομοσχεδίων περὶ καπνοῦ, σιγαροχάρτου, κτλ. ἅτινα ἀπαιτοῦσιν ὑπερόγκους δαπάνας. Καὶ εἰς τὴν προϋπολογισμὸν εἰς 90 ἑκατομμύρια, ἐπιλέγειν ὅτι ἦμεθα πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας.

*

Διὰ νὰ ἀνατρέψῃ δὲ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Βαλέττα, ὡς πρὸς μὲν τὸν λόγον τῆς αὐξήσεως τῶν δαπανῶν, ἕνεκα τῆς προσλήψεως τῶν νέων ἐπαρχικῶν, τὸν παραπέμπει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἑπτανήσου, καθ' ἣν ὁ προϋπολογισμὸς ἠύξησε κατὰ 500 χιλιάδας μόνον, ἂν καὶ

πρόκειται περί πληθυσμού ίσου με τὰς νέας ἐπαρχίας· ὡς πρὸς δὲ τὰς πραγματικὰς δαπάνας ἐνεκα τῶν ταχυδρομείων, προξενείων, κλπ., τὰ ἐξοδα δὲν προέρχονται ἀπὸ αὐτῶν προσωπικῶν. Ἄς πρὸς τὸ μοναδικὸν φαινόμενον τῆς μὴ αἰτήσεως ἀναπληρωτικῶν πιστώσεων, δὲν ἔλαβε τὸν κόπον ὁ κ. Βαλέττας, λέγει, νὰ ἴδῃ καὶ τὸ παρελθόν· τί καὶ πρᾶγμα εἶνε ἡ προκατάληψις, καὶ ἡ εἰδωλολατρεία εἰς τὰ πρόσωπα! » Καὶ ἀναφέρει παρελθόντα ὑπουργεῖα, ὡς τὰ τοῦ 1876, τοῦ 1879, καὶ ἄλλα, ἀφήσαντα ἀδιαθέτους πιστώσεις.

« Ἡ κυβέρνησις εἶχεν ὑπερόγκους πιστώσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ, καὶ ἄς ψυχρᾶν τὸν ἐνθουσιασμόν του ὁ κ. Βαλέττας. — Συχνὰ ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ φίλοι τῆς ἐπαναλαμβάνουσι τὸ τοῦ Φαρισαίου: « οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὡς οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς οὗτος ὁ τελοῦν; » δὲν ὁμοιάζομεν τὰς ἄλλας Κυβερνήσεις τῆς σπατάλης καὶ τῆς συναλλαγῆς καὶ τὰ λέγουν ἐκείνοι οἵτινες δὲν παραλείπουσι τὴν δημιουργοῦν θέσεις κτλ. » Καὶ ἐδῶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος καταλείπει τὴν Ἀκαδημαϊκὴν του ἡμερίαν, εἰσέρχεται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν προσωπικῶν ἀντεγυλῆσεων, καὶ λέγει πολλὰ, παρεισάγει καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ἐπαρχίαν του, καταμεμφομένης τῶν πρωθυπουργικῶν ἐνεργειῶν.

Ἄλλ' ἐν τῷ ἐπιλόγῳ του προβαίνει ἀκόμη. Εἶνε ἀπειλητικὸς. Καὶ ἐκ τοῦ ἐπιλόγου του, ὅστις ἦτο ἡ ἐπίσημος ἐκφρασις τῆς γνώμης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐξάγομεν ὅτι ὁμογενεῖς γεννιῶνται ἐν τῇ ἁμαλῇ περατώσει τῆς συζήτησεως. Διότι διὰ τοῦ κ. Σωτηροπούλου ἡ ἀντιπολιτεῦσις προσκαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν, ἵνα φροντίσῃ κατὰ τὴν ψήφωσιν, νὰ συναθροίσῃ πλήρη τὴν πλειοψηφίαν τας, ὅπως τὸ σύνολον τῆς συμπολιτεύσεως ἐπιψηφίσῃ τὸν προϋπολογισμόν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ πλειοψηφία μόνον αὐτῆς. αἰδιότι, λέγει, ἂν δὲν ἀποχωρήσωμεν τῶν στερεωμάτων, ἀλλὰ μεγίστη ἔσται ἡ εὐθύνη τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν φίλων τῆς ».

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Διατὶ δὲν διορίζεται ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος καθηγητὴς; Αὐτὸς δὲν θέλει; ἢ ὁ Ὑπουργὸς δὲν θέλει; ὁ πρῶτος νομίζομεν ὅτι δὲν δύναται νὰ μὴ θέλῃ, διότι ἔχει ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε συνετάραξε, καὶ τῶρα σφείλει διὰ τῆς διακεκριμένης προσωπικότητός του νὰ ἐνισχύσῃ. Ἄλλ' ἂν δὲν θέλῃ ὁ Ὑπουργός, τότε σφείλει νὰ κλείσῃ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, διότι ὅταν Γεννάδιος καὶ Βερναρδάκης εἶνε ἐξω, μέσα δὲ Δαμαλάδες καὶ Τσιβανόπουλοι, τότε ὑπάρχει σταυλὸς ἢ μάνδρα, δὲν ὑπάρχουν ὅμως Σχολαί.

Ἡ κατάστασις τοῦ κ. Κουμουνοπούλου ἐξακολουθεῖ δεινὴ. Ὁ ἀσθενὴς πάσχει βαρέως. Καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀγωνίας, ὑπὸ μελαγχολίας πολλῆς καὶ ἐνίοτε ὑπὸ παραληρημάτων. Οἱ συγγενεῖς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν ἀπεράσιων νὰ προσκαλέσων τὸν Μπερλότ ἐνταῦθα, ζήτησαντα ἀμοιβὴν τριακοντακισχιλίων φράγκων. Ἄλλ' οἱ ἰατροὶ ἐδῆλωσαν μάταιον τὸ μέτρον.

Ἡ Κυριακὴ σὺς σήμερα θὰ περάσῃ ἰδιαζόντως ἡδονικῇ.

Θὰ ἔχετε εἰς χεῖρά; Σας τὸν δεύτερον τόμον τῶν *Ποιημάτων Σουρῆ*, πλήρη ἀνεκδότων καὶ μὴ πολιτικῶν ἔργων. Θὰ σὰς ἀποκλυθῇ νέος Σουρῆς, βυρωνίζων, φιλοσοφῶν, ἐπικουρίζων καὶ ἐρωτολογῶν. Θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃτε, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν γνωρίσῃτε. Μὲ τὸν τόμον αὐτὸν θὰ ὀνομασθῇ Σουρῆς ὁ θαυμάσιος, χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ πείραμα τοῦ ἱεροκήρυκος ὅστις ἔκαμνε τοὺς μισοὺς ἀκροατὰς του νὰ κλαῖνε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν. Καὶ ὁ Β'. Τόμος θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς *Νέας Ἐφημερίδος* Ἰωάννης Καμπούρογλου προσεβλήθη ἀπὸ προχθὲς ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ. Οἱ φίλοι του τῷ εὐχόμεθα ταχυστάτην ἀνάρρωσιν, διότι ἀλοῦμονον ἂν ἀρχίσουν νὰ προσβάλλουν τοὺς δημοσιογράφους, μὴ ἔχοντας καιρὸν οὔτε νὰ φᾶνε, καὶ σοβαρὰ ἀσθενεῖαι.

Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Καρυστίας Μακάριος ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἱερεῖς σκοπὸν ἔχουσαν νὰ ἀποσκορακισθῶσι τοῦ λοιποῦ τὰ ἐν τῷ βαπτίσματι τῶν νηπίων παρεισαγόμενα ὀνόματα ὡς *ἀλλοθρητῆ καὶ βάρβαρα* μεταξὺ αὐτῶν δὲ ἀναφέρει ὀνομαστὶ τὰ: Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Τερψιχόρη, Εὐτέρπη, ὡς *αἰσχιστά*, λέγει, καὶ *ἀσεμνα*, ὡς νὰ μὴ ἐφθανε τὸ *ἀλλοθρητῆ καὶ βάρβαρα*. Τί τοῦ πληρόνους τῶρα τοῦ κύρ Μακαρίου αὐτοῦ; Καταργεῖς τὰς ἐπισκοπὰς ἢ ὄχι; Καταργεῖς τὴν θεολογίαν ἢ ὄχι; Καταργεῖς τὸν Δαμαλᾶν ἢ καὶ; Βεβαίως ὁ ἅγιος Καρυστίας διὰ νὰ ζῆρῃ τῆς Εὐτέρπαις καὶ τῆς Ἀφροδίταις θὰ ἦναι θεολόγος. Τοὺς κρεμᾶς λοιπὸν ὅλους τοὺς θεολόγους ἢ ὄχι; Ἀκούς *ἀλλοθρητῆ, βάρβαρος, αἰσχιστῆ καὶ ἀσεμνος* ἢ Ἀθηνᾶ! Μόνον ἀπὸ καλογηρικῶν ἔντερων μπουρούσαν νὰ βγοῦν αὐτὰ τὰ ἐπίθετα καὶ μόνον πάλιν μετὰ καλογηρικῶν ἔντερων πρέπει νὰ κρεμασθῶν τέτοιοι ἐπίσκοποι.

Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ τὸν τιμωρήσῃ ἡ Σύνοδος τὸν Μακάριον αὐτὸν, διότι ἂν τὸν ἀφήσῃ ἀτιμωρητὸν, κινδυνεύει ἡ Ἐκκλησία, τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἢ τὴν θέλομεν ἑλληνικὴν ἢ δὲν τὴν θέλομεν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ νόμφη τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν μπουναμάδων, διατρέχουσα τὴν ἑρμαϊκὴν ὁδὸν, μεταβάλλει διὰ τῆς μαγικῆς τῆς ράβδου ὅλα κατὰ σειράν τὰ ἐμπορικὰ τῆς καταστήματα εἰς θελητικὰ ἐνδιαστήματα, μικρῶν θαυμάτων καὶ λαμπρότητος, μόνον ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ τὸ κατάστημα τοῦ *Παναυλῆ*, διατελοῦν ἐν πλήρει γειμῶνι πτωχεῖας καὶ σκοτεινότητος.

Ἄλλὰ μόλις ἐπιφανῆ ὁ ζωλὸς Φεβρουάριος καὶ ἀνοίξῃ μαζῇ μετὰ τὴν μυγαλιὰ του το Τριῶδι, ἄλλη ἡδυσθεστέρα καὶ μᾶλλον εὐεργετικὴ νόμφη, ἡ Ἀποκρητῆ, ἀναστρέφει τοὺς ὄρους, χαρίζουσα εἰς τὸ ἐμπορικὸν τοῦ κ. Παναυλῆ ὅλας μαζῇ ταῖς ἐμπορικὰς τῶν ἄλλων, τῶν ὁποίων τότε ἔστειρετο. Χίλιαι δὲσὸ προσωπίδες, σατυρικαὶ καὶ ρομαντικαὶ, ἀσχημίζουσαι καὶ ἐξωραϊζουσαι, μικροσκοπικαὶ καὶ μεγεθυντικαὶ, δι' ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ ὅλας τὰς ἀρέξεις, καὶ τόσαι παράδοχοι στολαὶ τοῦ παρελθίντος, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀκόμη, καὶ δομινὰ θαυμασία, καὶ . . . καὶ . . . πλήρη ἢ Ἀποκρητικῆ πανοπλίᾳ μετὰ τὴν ὁποῖαν ἢ νεότερη ἀμφοτέρων τῶν φύλων θὰ κάμῃ τὰς νίκας καὶ τὰς κατακτήσεις τῆς.

Σήμερον τελοῦνται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ μεστοῦ γενναίου αἰσθημάτων μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Ναοῦ μετὰ τῆς ὠραιότητας καὶ ὑπὸ ἐξόχου ἀνατροφῆς κοσμομένης Ἰρμας Πάνη, σχεδὸν βασιλίσσης τῶν ἀλεξανδρινῶν καλλονῶν. Παράνυμφος ἔσται ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Ναοῦ Χρῆστος Α. Καραδόπουλος· τοὺς δὲ γάμους θὰ εὐλογῇ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος. Οἱ νεόνυμφοι θὰ ἐκδράμουν ἀμέσως εἰς Κάιρον, ὅπου τοὺς συνεδεύομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς θερμὰς ὡς τὸ κλίμα τῆς ἐξοχῆς τῶν εὐχὰς μας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὡς τῶρα ἔγραψον ἐν Ἑλλάδι μόνον οἱ πίθηκοι· τῶρα ἤρχισαν νὰ γράφουν καὶ *κορίλλοι*· μεθαύριον θὰ ἔχωμεν καὶ οὐραγκοτάγκους συγγραφεῖς. Τὸ βιβλίον ὅπερ ἔγραψεν ὁ κύριος *Κορίλλος*, ἱατρὸς ἐν Πάτραις, ἐπιγράφεται *περὶ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σωλῆτι τοῦ ἀνθρώπου* κτλ.

Βουλευτὴς πρακτικωτάτου πνεύματος ὁμιλῶν περὶ τῶν νέων *ἐπιστημονικῶν* φέρων καὶ νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως ἔλεγε:

— Μᾶς πέθαναν μετὰ τὴν ἐπιστήμην τους. Καὶ δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ δύο ἐπιστήμαι. Μία ὅταν εἶναι σ' τὴν ἀντιπολίτευσιν, κί' ἄλλη ὅταν εἶναι σ' τὴν κυβέρνησιν.

Τόσον συχνὰ ἀκούομεν ὅτι ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σαράβας μέλος τῆς ἐπι τῶν Βακουφίων ἐπιτροπῆς, ἧτις μέχρη τοῦδε οὐδὲν ἐποίησεν, ὥστε πολὺ φοβούμεθα μὴ αἰ ἐφρ-

μερίδες κάμουν τυπογραφικὸν λάθος καὶ δὲν ἀναγγέλλουν ὅτι εἶναι μέλος τῆς ἐπι τῶν Μαγκουφίων ἐπιτροπῆς.

ΤΡΙΩΔΙ

Τῆς ποθητῆς μας Ἀποκρητῆς ἀνοίγει τὸ Τριῶδι, χοροὶ, τραγοῦδι, ὄργανα, παιχνίδια, τρέλλαις, γέλοι· ἐμπρός λοιπὸν, πατρὶς Ἑλλάς, σκώσου εἰς τὸ πόδι, καὶ χόρευε μετὰ τούμπανα καὶ ἀδειάζε βαρέλια. Μακρὰ τὸ κοφτερὸ σπαθί, μακρὰ καὶ τὸ τσουφέκι, ἀπ' τῶνα μέρος ταμπουράς, κί' ἀπ' τ'ἄλλο τοιμπελέκι.

Ἄιντε μας πάλι, ἄιντε μας, καὶ ἤλθε καρναβάλι, ἀπὸ κρασιὰ λογιῆς λογιῆς ἄς γίνουμε κουρούναις, ἔλατε ἔρωτες γυμνοὶ, μασκαρεμμένα κάλλη, σκεπάσετε τὰ μούτρα μας γαϊδουριναῖς μουτσούνας. Φανῆτε ἐξω εὐγενεῖς καὶ πρόστυχαις γριζέταις, πόδια χυτὰ ἀνάψετε, λυθῆτε καλτσοδέταις.

Ἐλα ἐσύ, ἀδιαντροπιὰ, γυμνὴ καὶ ξεσχισμένη, ἀργὰ μετὰ σένα ἄς περνοῦν τῆς Ἀποκρητῆς ἡ ὥραις, πέτα παντοῦ μετὰ ἔρωτας περιτριγυρισμένη, ζετσίπωνε νοικοκυραῖς, ζετσίπωνε καὶ κόραις. Κυλίσου μετὰ σπῆτιν μας, κυλίσου μετὰ τοὺς δρόμους, καὶ μέθα μας μετὰ ὄργια καὶ παννυχίδων κώμους.

Καὶ σύ, ἀμίλητη ἴντροπή, ἀτίμητο στολίδι, ποῦ κάνεις ὠμορφότερο τῆς ὠμορφῆς τὸ χροῖμα, μετὰ τῆς γυμνῆς ἀδιαντροπιᾶς σκεπάσου τὸ φτιασίδι,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 447)

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγούσταν, αὐτὴ εἶχεν ἀναθῆ ὡς εἶπομεν ἤδη εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Οἱ δύο κοπηλάται, οἵτινες μετῆνεγκον αὐτὴν ἐκεῖ, εἶχον ἤδη ἐκπλαγῆ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς σκοπὸς ἀπηνθύνθη πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τίνας ἦσαν, ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τὸν στόλον, οὐδ' ἐνεφανίσθη τις ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι. Ἄκρα σιγῆ ἐπεκράτει, ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο, οὐδ' ἠκούετο κρότος τις. Καὶ ἄλλη δὲ τις περίστασις προσέτι ἐξέπληξεν αὐτοὺς· αἱ γαλέραι ἐφαίνοντο λίαν πλησίον ἀλλήλων ὠρμισμέναι, τοσοῦτον πλησίον, ὥστε ἐψαυον ἀλλήλας. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔργον προνοίας τοῦ Μαύρου, ὅστις εἶχεν ἀπ' ἐσπέρας φροντίσει νὰ προσεγγίσῃ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαλέρας, ἕνεκα οὐ-

σας τὸν ἀριθμὸν, ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστέρην τὴν μελετωμένην πυρπόλησιν. Οἱ δύο ἐρέται εὐχαριστήθησαν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἐράνη ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς, οὐδ' ἀπήνησαν ἄλλο τι πρόσκομμα. Ἦ δ' ἐκπληξίς τῶν οὐδένα κόπον τοῖς ἐπροξένει. Ἦ δὲ Αὐγούστα ἦτο τόσον καλὸς ὠχυρωμένη εἰς τὸ σάλι τῆς, ὥστε οὐδὲ παρατήρησεν ὅτι εἶχον πλησιάσει εἰς τὸν στόλον ἡδῆ. Ἐκυπτε κάτω, ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον καὶ οὐδὲν ἐβλεπεν.

Ὅτε ἀνέθῃ εἰς τὴν ναυαρχίδα, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐπανερχομένη εἰς τὸν ἕτερον ὄρμον, ὅθεν εἶχεν ἔλθει, ἡ Αὐγούστα ἠπόρησεν ἐκ τῆς νεκρικῆς σιγῆς ἧτις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Διευθύνθη πρὸς τὴν πρύμναν καὶ κατέβη μετὰ παλλομένην σφοδρῶς τὴν καρδίαν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐρημία ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ, καὶ γύμνωσις. Δὲν ὑπῆρχον ἐπιπλα, δὲν ὑπῆρχον στρώματα. Πάντα εἶχον γείνει ἄφαντα. Ἐν φῶς ὑπῆρχεν εὐτυχῶς, ἀλλὰ γύμνωσιν καὶ κενὸν ἐφώτιζε μόνον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κανδήλα, ἡ καιούσα ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἣν ὁ Μαύρος εἶχεν ἀφῆσει κατὰ μέρος, ὡς καὶ τὴν κανδήλαν, διανοούμενος ὅτι ἀφοῦ ἡ ναυαρχίς ἐμελλε νὰ καθῆ, δὲν ἐβλαπτεν ἀν συνεκαίετο μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου, τοῦ πλοιοῦχου τῆς Βενετίας, ἡ εἰκὼν. Ἦ Αὐγούστα εὐρε σιδηρὰν τινα κλίνην ὅπως καθίσῃ ἐπ' αὐτῆς, διότι ἔτρεμεν ὄλη ἐρώνησε.—Ποῦ εἴσθε; Δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ; Οὐδεὶς ἀπήνησεν. Ἐπανέλαβε πολάκις κρᾶζουσα. Δὲν εἶναι ἀνθρώποις ἐδῶ; ἔλατε!

καί φύγε ἀπ' τὰ μάγουλα, καί φύγε κι' ἀπ' τὸ στόμα. Μόνο ἑστῶν γέρων πήγαινε τὸ ἄψυχο κουφάρι, ποῦ δὲν ἴμφορε τὰ πόδια του γιὰ τὸ χορὸ νὰ πάρη.

Ἐμπρός, κυρίαί, κύριοι, εἰς ὅλας τὰς μοδίστρας, ἔμπρός, φουστάνια φουντωτά, παπούτσια ατλαζένια, ἀστράψετε ἰσὶὸ ἰσθῆθός μας σταυροὶ τῆς Ὁθωνίστρας, καὶ ὄλοι μὲ παράσημα ἄς ἔγουν τενεκεδένια. Εἰς τὰ κεφάλια μας φτερά, εἰς τὸ λαιμὸ γαλόνια, ἀσπίδες, κράνη, βόπαλα, καμήλαις, μακαρόνια.

Καὶ σύ, Σημαία γαλανή, Σημαία ξεθαμμένη, ποῦ μασκαράδων σύμβολον κατήνησες νὰ γίνης, εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χοροὺς ἄς ἦσαι κρεμασμένη, καὶ μὲ ἄερα πάντοτε κυμάτιζε εἰρήνης. Τίμα καὶ σύ τὸ γλέντι μας καὶ τὸ μασκαραλῆκι... ἰδοὺ ἡ μόνη σου τιμῆ, ἡ δάφνη καὶ ἡ νίκη.

Ἐμπρός, τρελλή μου Ἀποκρηά, ξεφάντωνε καὶ πῆδα, ἀνοίγε σπήτια φτωχικά καὶ φώτιζε παλάτια, ἡλέντρισε μὲ μουσικὴ τῆ φίλη μας πατρίδα, καὶ φτέρωσε τὰ πόδια μας, καὶ πύρωσε τὰ μάτια. Τὰ μοῦτσα νὰ μασκαρευθοῦν, ἡ γειτονιάς ν' ἀνάψουν, καὶ ὄλοι κι' ὄλαις, Ἀποκρηά, γιὰ πένα νὰ τὴ κάψουν.

Σουρῆς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ πατρὸς τῆς ἀρχαίας σχολῆς καὶ κόρης: — Ἐ, Σοφοῦλά μου, ξεῦρεις δᾶ, σὲ ἀραβῶνισσα!

Οὔτε φωνὴ οὔτ' ἀκρόασις. Ἐκραξε πάλιν Κόμη Σανούτε! Μάρκε! Μάρκε! Οὐδέεις Μάρκος ὑπῆρχε πλὴν τοῦ ἁγίου Μάρκου, ὡς εἶπομεν.

Τότε ἡ Αὐγούστα ἤρχισε νάνησυχῆ, νὰ φοβῆται, νὰ τρέμη. Τί συνέβη; Διατί εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πλοῖον τοῦτο; Τόσοι στρατιῶται, τόσον πλήρωμα τί ἔγεινε; ὁ Σανούτος ποῦ ἦτο; Ἐροβήθη καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ἦθελε νὰ καλέσῃ τοὺς ἐρέτας, ὅπως ἐπανεέλθωσι μὲ τὴν λέμβον των καὶ τὴν παραλάβωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Ἦ λεμβὸς εἶχε γεῖναι ἀφαντος; εἶχε κάμψει τὴν αὐτὴν καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ὄρμον. Οὐδὲν ἔβλεπε πλέον ἡ Αὐγούστα. Ἠθάθη ἐαυτὴν ἐν ἐγκαταλείψει. Περῆβλεψε κύκλω καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχῆ. Ἐκραξε μὲ δειλὴν φωνὴν πρὸς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ κείμενα ἐγγύτατα τῆς ναυαρχίδος. Δὲν εἶναι ἐδῶ κανεὶς; Ἀνθρώποι, ποῦ εἰσθε; Οὐδεὶς ἀπάντησεν. Ἀλλῶς δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ κράξῃ γεγωνότερον, διότι ἐφοβείτο τὴν ἡχώ τῆς ἰδίας αὐτῆς φωνῆς. Τότε ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὸν ἀντικρὺ αὐτῆς βράχον, ἐφ' οὗ εἶδε δύο μελαίνας σιαῖς, αἵτινες ὠμοῖαζον μὲ ἀνθρώπους καὶ ἄ. ἦσαν ἀνθρώποι, ἐφαίνοντο παρατρυόντες αὐτὴν. Τίνες νὰ ἦσαν ἀσά γε; Ἦ Αὐγούστα ἐπεθύμει νὰ κράξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἐτόλμα. Παράδοξος ἰδέα τῆ ἐπῆλθε. Μήπως ἦτο ἐκεῖνος... ὁ συζυγὸς τῆς; Ἐκεῖνος ὄν τῆ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισεν πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ τὸν παρετήρησεν ἀκολουθοῦντα αὐτὴν κατὰ μήκος τῆς ἀ-

— Μὲ ποίονα, παπᾶ, μὲ ποίονα; — Ἄ! κόρη μου, αὐτὰ δὲν λέγονται, εἶναι *ιδιαιτέρα*.

Ἔφος ἀυλικὸν: Μετὰ τοῦτο, οἱ ὑψηλότεροι πρίγκιπες μετέβησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ δοξολογήσουν τὸν Ἰησοῦν.

Αὐθάδεια ἐπαίτου γνωστοῦ διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸ κρσί: Ἐπαίτης. Μίαν πεντάραν, κύριε. Κύριος. Γιὰ νὰ πᾶ νὰ σφίξῃς τὴ μαστιχοῦλά σου; Ἐπαίτης. Ἄν θέλῃς, δῶσε μου περισσότερα, νὰ πῶ μπίρα!

ΛΕΣΧΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ ἐπικάθηται τῆς στέγης αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸς πῖλος ἐπὶ τῶν κροτάφων κεφαλῆς τεραστίων διαστάσεων, ἐσήμαινε τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν, ὅταν ἀπεχώρουν τῆς χορευτικῆς αὐτοῦ αἰθούσης καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐρρίφθην κατάκοπος, μετὰ ὀκτώωρον χορευτικὴν ἀσκῆσιν καὶ ἀπνίαν.

Τότε ὄλη ἐκείνη ἡ λαμπρὰ αἰθουσα μὲ τὴν θεατρικὴν τῆς διακόσμησην, μὲ τὴν εὐρείαν κυκλοτερῆ τῆς ἔκτασιν, τὴν ὑψηλὴν τῆς ὀροφῆν, τὴν γαλαρίαν τῆς, τοὺς μουσικοὺς τῆς ἤχους, τὰ χορευτικὰ τῆς ζεύγη, τὰ ποικίλα ἀνα-

κτῆς, ἦν παρέπλεον; Ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ ἦτο ὁ συζυγὸς τῆς, ἦτο μᾶλλον ἡ σκιά τοῦ συζύγου τῆς. Διότι ἡ Αὐγούστα δὲν νύξευρεν ἂν ἐξῆ, πολλὰκις ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ πληροφοροῦσας περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐτόλμα, περιέμενε νὰ τὴν πληροφορήσῃ τις οἰκοθεν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἐτόλμων ὡσαύτως, καὶ πολλῶ μᾶλλον, νὰ ἀναφέρωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς. Ὅχι δὲν ἦτο βεβαίως ἐκεῖνος ἦτο ἡ σκιά αὐτοῦ. Σκιά τεθλιμμένη καὶ γογγύζουσα, ἥτις εἶχε, ἐκφύγει ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ περιεπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτῆ, ἀγγέλου, ἡ μᾶλλον ξεναγωγουμένη παρ' αὐτοῦ, εἰς τοὺς τόπους, μεθ' ὧν δυστυχία τις συνέδεε τὰς ἀναμνήσεις τῆς. Τὴν εἶδεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀνεγνώρισεν, καὶ συλλαβούσα αὐτὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς ἀμυθίου ἐννοίας ἐκδρομῆν, οὐχ ἦττον δὲν ἀπέστρεψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν ἠολούθησε μετὰ καρτερίας καὶ ἀνοχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν μεταστάντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Διότι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ζώντων τσαυτὴ ὑπεράνθρωπος ἀνοχῆ!

Ἦ Αὐγούστα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιμετωπιζῇ τὴν σκιάν ταύτην, κατέβη αὐθις εἰς τὸν θάλαμον. Ἦ κανὶνὰ τοῦ ἁγίου Μάρκου τὸν ἐφώτιζεν εἰσέτι, οὐδ' ὑπῆρχεν ἄλλη τις παραμυθία πλὴν αὐτῆς διὰ τὴν δυστυχῆ ταύτην γυναῖκα.

Ἦρχισε νὰ σκέπτηται τί νὰ πράξῃ. Ἦ ἔρημος αὐτὴ γα-

φυκτικὰ τῆς, τὸν πλοῦσιον Ἰωφτισμόν τῆς, ἐστροβιλιζέτο ἀκόμη περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ὡς τελευταία φιογούρα τοῦ Κοιλιωρτῆ ὀποῖαν ὁ ὕπνος ὄλονεν ἐπειράτο ναπομακρύνῃ.

Καὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ὄλοι αἱ ἐντυπώσεις μου ἐκ τοῦ χοροῦ, καὶ ὄλοι αἱ εἰκόνες ὡς ἐν πανοράματι παρατάσσοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ αἱ τοαλέται καὶ αἱ καλλοναὶ καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κομψότης μὲ τὸν πειραϊκὸν κόσμον μοὶ ἐφαίνοντο ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης κατοπτρίζεμενα. — Καὶ ὅταν οἱ ἵπποι μαστιγωθέντες ἤρχισαν τὸ τυπικὸν καὶ μονότονον τάχος των, τότε ζωηροτάτη παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ φιογούρα μὲ τὰ γκέμια εἰς τὸ κοτιλλῆν διὰ τῶν ὀποῖων ζευγνύει εἰς κύριος δύο κυρίας δίκην φορβάδων, καὶ τανάπαλιν μία κυρία δύο ἐκ τῶν κυρίων οἶονε ἀκεραίων ἵππων ἢ ἐπιβητόρων, ὡς θὰ ἔλεγε σεμνότερον ὁ Αἰών, καὶ ἀφοῦ καλπάζουσαι περιτρέξωσι τὴν αἰθουσαν αἱ δύο αὐτὰ παρλίαι, συναντῶνται, ἀφίνοσαι τὰ ἡνία, τοῦτέστιν ἀφηνιάζουν, συμπλέκονται εἰς ζεύγη χορευτικὰ καὶ ἐπανερχονται εἰς τὰς θέσεις των. Καὶ ἐτροχηλάτει ἡ ἀμαξία μου διὰ τῶν πλατειῶν ὁδῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπεμακρύνετο ὄλονεν τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ νοῦς μου περιεδνεῖτο ἀκόμη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἦδη εὐρισκόμην ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾧ ἡ διαλυομένη κατὰ μικρὸν σκοτία καὶ οἱ σθενύμενοι βαθυκδὸν ἀστέρες μὲ εἰδοποιούν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀνατείλῃ εἰς τὰ παράθυρα τῆς ἀμάξης μου, ἀποδιώκουσα τὸ νυκτερινὸν ὄραμά μου ἄλλα τότε ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ ἀπεκοιμήθην.

Εἰς τὸ γραφικώτατον μέρος τῆς πόλεως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, καίτοι τὸ χρηματιστήριον τοῦ Πειραιῶς. Ἐχει πρὸς τὴν ὀπισθίαν αὐτοῦ πλευρὰν τὴν πλατείαν τοῦ Θεμι-

στοκλέους, πρὸς τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ τὸν ἀμφιθεατρικὸν λιμένα, πρὸς τὴν μεσημέριαν τὸν Τινάνιον κήπον καὶ πρὸς βορρᾶν τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Ὁ ρυθμὸς τοῦ χρηματιστηρίου οἰκοδομήματος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀόριστος εἶναι οὐχ' ἦττον καλλιτεχνικὸς, καὶ βεβαίως ἐν Πειραιεὶ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἰδρυμάτων. Ἀλλ' ἀφίνοντες ἡμεῖς ἐνταῦθα εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἐποψίν, ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ἀπλῶς ὅτι ἡ μεγάλη αὐτοῦ αἰθουσα, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἡμικυκλίῳ τὴν πρόσοψιν τοῦ ὄλου οἰκοδομήματος εἶναι ἴσως κατάλληλος διὰ χρηματιστήριον ἢ τι ἄλλο, κατ' ἐξοχὴν ὅμως μᾶς ἐφάνη ἀρμοδιωτάτη διὰ χορὸν καὶ βεβαίως ἡ κυριολεξία αὐτῆς θὰ ἦτο χορευτικὴ αἰθουσα.

Μετὰ τὴν ἀνακτορικὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ δυσκόλως θέλωμεν εὐρεῖ ὅμοιαν τῆς τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, κατὰ τὴν ἔκτασιν τὸ κυκλοτερές αὐτῆς τὴν καθιστᾶ ἐτι μᾶλλον εὐρύτεραν, ἐν ᾧ τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς τῆς, αἱ δύο αὐτῆς πλευραὶ, τὰ παραρτήματα οὕτως εἰπεῖν τῆς αἰθούσης, διαχωριζόμενα ὑπὸ μαρμαρίνων κιόνων καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς διακόσμησης προσθέτουσι πολὺ εἰς τὸν εὐρὺν αὐτῆς χορὸν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης τετάρτης συνέρρουσε πλῆθος πολὺ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς προσκεκλημένων εἰς τὸν προαγγελθέντα χορὸν ὑπὲρ τοῦ Τζανίου Ὀρφανοτροφείου. Κωλύματα τινα ἐν οἷς καὶ ἐν ἡ δύο πένθη ἐν Πειραιεὶ καὶ μικρὰ διένεξις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ προσδοκωμένου πλῆθους καὶ ἀναλόγως τῶν προσκλήσεων καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου τῆς αἰθούσης. Ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ πολυπληθεὶ ὅπως δῆποτε ἐκείνη

λέρα τῆ ἐφαίνετο ὡς τάφος, ὃν εὖρε τέλος κατόπιν τοσούτων περιπλανήσεων ἐν τῷ κόσμῳ. Ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς ἱστορίας τῆς, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἐρμώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς, ἦτο ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ὅπερ εἶχε προτείνει αὐτῇ τὸ πεπωμένον τῆς. Ἦτο ἐκεῖ ὡς ἀπαίσιας εἰρήνεια τῆς τέχνης τῆς, ἦτο παγίς συλλαβούσα αὐτὴν τέλος καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Τὴν συνεῖχεν ὡς κύβων καὶ τῆ ἐφαίνετο λέγουσα πρὸς αὐτὴν μηστηριωδῶς σὲ κρατῶ:

Ἦ Αὐγούστα ἠρνήθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν πᾶσαν φιλαυτίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, ἂν ἐμελλε νὰ χαθῆ ἐνταῦθα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, ἂν ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον, τοῦτο ἦτο ἐπὶ τέλος δικαιοσύνη ἀπὸ πολλοῦ καθυστεροῦσα. Ἐτυλίχθη εἰς τὸ σᾶλι τῆς, κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σιδῆρας κλίνης καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς προὔπαντησιν τοῦ θανάτου, ἦτοι νὰ ἀποκοιμηθῇ. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ σκεφθῇ, μὴ τολμῶσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ γενναίως τὴν θέσιν τῆς, ἐδυθίσθη εἰς κατὰστασιν ἥτις ἦτο χεῖρον καὶ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου, ἦτο μέσον τι μεταξὺ ὄνειροπολήσεως καὶ ἀποκαρῶσεως.

Ἀλλ' ἀφῆνης ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἀφηνίσθη ἀποτόμως καὶ τρομερῶς. Παράδοξος καὶ ἀπαίσιας κρότος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός· συγχρόνως δὲ φῶς ἀπλετον καὶ ἐκθαμβοῦν ἀνέλαμψεν. Ἦ Αὐγούστα ἠγέρθη μετὰ

τρομώδους κινήματος, ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὄρκισε νάναβῃ εἰς τὸ κατὰστρωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Ὁ Μάυρος καὶ ἡ συμμορία αὐτοῦ κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν. Ἦνοιξαν τὸν νεώσιον, μετέφερον εἰς τὴν Φελοῦκαν τὴν πίσσαν, τὸ θαδίον, τὴν ἀσφαλτον καὶ τὴν ῥητίνην καὶ ἐπέβησαν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς Φελοῦκας. Ἐβυσαν τὰ ἀπάγια σχοινία αὐτῆς καὶ ἐπλευσαν κωπηλατοῦντες, διευθυνόμενοι εἰς τὸν στόλον.

Ἐφθασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα. Ὁ Μαῦρος ἠτοίμασε τὴν ἐσχάραν μὲ τὰς ἐμπροστικὰς ὕλας καὶ τὴν ἠναψεν. Ἦφωσε τὸν βραχίονα καὶ ἐκόλλησε τὸ πῦρ εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ναυαρχίδος τοῦ Σανούτου. Ὁ Φιλάμμος εἶδε μετ' ἀπορίας τὸ κίνημα τοῦτο, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοι, πλὴν τοῦ Καρτάτσου, καὶ ἔκαμεν ἐντόνως παρατηρήσιν.

— Τί κάμνεις, Μαῦρε; Ἐκραξεν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ναυαρχὶς τοῦ κόμητος Σανούτου! Θέλεις νὰ τὴν καύσῃς;

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

συνακροσφῆ δὲν ὑπῆρχε δυσαναλογία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι ἐχόρευσαν σχεδὸν ὅλοι, ὅτι ἡ αἶθουσα καὶ αἱ δύο αὐτῆς πτέρυγες δὲν ἦσαν μὲν ἐστιβαγμέναι, ἀλλ' ἦσαν πεπληρωμέναι ἀνθρώπων, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς ἀκωλύτως ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸν γραφικὸν ἐκείνον ὀρίζοντα, ἐνῶ πάντες ἐχόρευον ἐν ἀνέσει, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὴν ἐπίτηδες γαλερίαν ἀνευ ταμπούρου οὔτε θροῦθου πολλοῦ, ὅτι ἡ τάξις ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ χοροῦ ἐτηρήθη παραδειγματικῆ, καὶ τέλος ὅτι ἡ ἐσπερὶς παρετάθη ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ καὶ ζωηρότητι μέχρι τῆς πρώτης, πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι ὁ **πειραϊκὸς χορὸς** ἐστέρφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τοῦτο οὐχ ἤπτον συνετέλεσεν καὶ ἡ ἐπιτηδεῖα διευθυνσις τοῦ ἀκαταπονήτου καὶ ὑψηλοῦ οὕτως εἰπεῖν τῆς χορευτικῆς κ. Γενίταρη, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Χατζη-Πέτρου, ὡς καὶ ἡ δραστηριότης δὴ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χοροῦ, τῶν κκ. Θ. Μελετοπούλου καὶ Ἄν. Ζωγράφου. Πρὸς τὸν συμπαθητικώτατον ἰδίῃ Ζωγράφου ἡμεῖς ἐκφράζομεν ἐγκραδίως τὰς εὐχαριστίας μας καὶ τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ συμπεριφορᾷ πρὸς ὅλους ὡς ἄγγλος gentleman.

Ὅταν αἱ Ἀθῆναι κατέρχωνται εἰς τὸν Πειραιᾶ ἢ ὁ Πειραιεὺς ἀνέρχεται εἰς τὰς Ἀθῆνας, δὲν ἠξέουω πῶς ὁ νοῦς μου φέρεται εἰς τὰ λουτρά τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ τὴν φορὰν αὐτὴν ἢ παράδοξος αὐτῇ μεταβάσει μου ἔχει κάποιαν φυσικότητα προκειμένου περὶ χοροῦ εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρευσαν τόσαι πλαστικαὶ ἡμίγυμοι καλλοναί, διὰ νὰ λουσθῶσιν εἰς μίαν χορευτικὴν ἢ καὶ μουσικὴν θάλασσαν. Καὶ εἶναι τόσαι αἱ συνελθούσαι ὠραιότητες εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Πειραιῶς ἀλλὰ καὶ πόσαι πάλιν λείπουσιν ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐκείνην κυκλικὴν αἰθουσαν, ἐκάστη τῆς ὁποίας γωνία ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὠραῖον πλῆσιον πάσης καλλονῆς. Ὅπως δὴ ποτε ἀκούσατε μερικὰς ἐκ τῶν πολλῶν αἰτινῶν κατέφυγον ὑπο τὰς στοὰς τοῦ παραθαλασίου Ἄντρου.

Καὶ τώρα φαντάζομαι τοὺς παλμοὺς ἢ τοὺλάχιστον τὴ περιέργειάν σου, συμπαθῆς μου ἀναγνώστρια, ἐὰν καὶ σὺ περιλαμβάνουσαι ἐν τῇ συλλογῇ μου, ὡς γραμματόσημον εἰς παιδικὸν λεῶνωμα, ἢ δὲν εὐρίσκεισαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὡς σπανιότης. Μὴ με συνερίσθῃς ἐν τῇ μιᾷ ἢ τῇ ἄλλῃ περιπτώσει καὶ μὴ ἐξηγήσῃς τὴν παράλειψίν μου αὐτὴν ὡς κακὴν πρόθεσιν· ἐξήγησέ την μᾶλλον ὡς ἀφαιρέσιν καλῆς πίστει.

Θὰ σοὶ λαλήσω καὶ πάλιν διὰ **καλαμπουριῶν** σὺ πρόσθε ὑπὸ καθῆν **καλαμποῦρι** ν' ἀνευρίσκῃς τὴν ὑποκυρτωμένην καλλονὴν, καθὼς ὑπὸ τὴν πριτωπίδα ἀνευρίσκεις πολλὰς γνωστῆς σὺ φίλων καὶ ἐπειδὴ ἀνωτέρω σοὶ ὁμιλήθη περὶ λεκνώματος καὶ γραμματόσημον ἰδοὺ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν εἰκόνα μου αὐτὴν.

Πῶς σοὶ φαίνεται λοιπὸν τὸ γραμματόσημον αὐτὸ τῆς Βολορίας; ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ μου πρέπει νὰ καθέξῃ τὴν πρώτην σελίδα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τῆς **O.M.A.R.** εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτέρων, δὲν νομίζεις; Ἔχει τόσῃν χάριν εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ τόσῃν γλυκύτητα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ὅταν σὲ ἀνεύξει σὲ **βιγνῶναι**. Εἶναι ὅμως ἄξιοι πολλῆς προσοχῆς καὶ οἱ ζωηροὶ χαρακτῆρες τοῦ γραμματόσημου αὐτοῦ, ὅπερ θὰ ἀπετυπώτο καὶ εἰς σπραγίδα τοῦ δήμου ἢ τοὺλάχιστον τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς. Πῶς εὐρίσκεις κατόπιν τὴν **αὐστριακὴν** αὐτὴν προτομὴν; Ὑψηλὴ, καλλίσωμος, εὐμελῆς καὶ γλυκεῖα τὸ πρόσωπον, κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιάφερν. Ἐπίσης εἶναι πολλῆς ἄξιας καὶ ἡ ἐξάνθη αὐτῆ

Μαργαρίτα, ἥτις κάθηται πλησίον τοῦ μαυρομύστακος Ὀλανδοῦ ὡς ἡ ἡρώδ; τοῦ Μπόιτου ἐγγύς τοῦ Μεριστοφιλοῦς τῆς. Ἀλλ' ἡ **ρώσικη** ἐκείνη καλλονὴ ἢ μεταναστεύσασα εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια ἀπὸ τὴν ῥωσικὴν χώραν, ἢ μελανεῖμων ἐκείνη ὑψίσωμος καρυάτις, ἂν δὲν ἦναι ἡ αὐτοκράτειρα Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, εἶναι ἀναμνηστικῆς ἢ βασιλισσᾶς τοῦ χοροῦ καὶ ἢ βασιλισσᾶ ἀκόμη τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἐδῶ παριτω τὴν εἰκόνα μου, καλὴ μου φίλη, ὅχι τόσον διότι σοὶ φαίνεται μονότονος, ὅσο διότι ἀνάγκη νὰ λαλήσω καὶ περὶ ἑλληνίδων αἰτινῶν ἀπετέλουν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν τῶν προσκεκλημένων, ἐν ᾧ οἱ χοροὶ ἐν γένει τοῦ Πειραιῶς ἔχουσι πάντοτε διεθνή χαρακτῆρα ὡς ἐκ τῶν εὐαρίθμων ξένων αἰτινῶν συμπληροῦσι πάντοτε τὸν πειραϊκὸν πληθυσμὸν.

Μία κομψὴ κυρία ἑλληνὶς κατὰ τὸ ἤμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἤμισυ γαλλίς ἐκίνησε πολὺ τὴν προσοχήν ἐν ᾧ μία Πειραϊκὴ μελανεῖμων ρυμουλκεῖ ὀπισθὲν τῆς τὸν λιμεναρχὴν χαριέστατον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἡ κυρία τοῦ ἐρυθροῦ γραμματέως εἶναι ἀθηροτάτη καὶ φιλημειδῆς πάντοτε, διότι σχεδὸν εὐρίσκειται εἰν τὰ νερά τῆς καταγομένη ἐκ Πειραιῶς. Μία Μαγδαληνὴ καὶ μία Ἀμαλία ἐφορτώθησαν εἰς τὸ κοτολὸν ἀπὸ ἀνοδοέσμας, ἐν ᾧ τινες ἐκ τῶν χορευτῶν ἐφορτώθησαν ἀπὸ περάσσημα.

Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πειραιῶς παρήσαν καὶ δύο νεαροὶ βουλευταὶ μας καὶ εἰς ἀποτυχῶν ὑποψήφιος δῆμαρχος.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πειραιεῖς συνεδέθησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τόσω στενῆς ἐπιμιξίας, ὥστε δυσκόλως θὰ διέκρινας τοὺς μὲν τῶν δὲ ὑπάρχει ἐν εἰδὸς φυλῆς Σαβίτων καὶ Ῥωμικῶν ἢ μᾶλλον ὑπάρχει ἐν εἰδὸς γοργῶνων, τὸ ἤμισυ τῶν ὁποίων εἶναι ἰχθύς καὶ τὸ ἕτερον ἤμισυ γλαυκῆς· ἴσως διὰ τοῦτο ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς χαραυγῆς, ἐπὶ τῇ αἰ γλαυκῆς ἀπεσύρθησαν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Πειραιῶς ἢ φέρουσα με ἄμαξα εἰσήρχετο εἰς τὰς Ἀθῆνας διὰ μέσου κοινοστοῦ τεσσάρων δημάρχων, οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη δὲν εἶχον ἀφηνεισθῆ ἐνῶ ἡ ἡμέρα σιγανὰ ἐπρὸς ἴσως. Οὐδὲν ἄστρον ἐφαίνετο πλέον εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ δὲ κυνοῦν του καθίστατο ὀλονὲν διαυγέστερον. Τὰ ἐργαστήρια ἦσαν ἀκόμη κεκλεισμένα καὶ μόλις τῶρα οἱ κατώτεροι τῶν ὑπηρετῶν ἀφῆρουν ἀπὸ τῶν θυρῶν αὐτῶν τὰ ἀσφαλιστικὰ σιδηρᾶ. **Σα.λεπιτῆδες** τινες καὶ γαλακτοπῶλαι ἐφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὡς ἀκροβολιστικὰ γυμνάσια, ἐνῶ ὑποτρέμοντά τινα κοράσια ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ δικτατορικοῦ ψύχους ἐσπευδὸν κεκαλυμμένα μέχρι τῶν ὠτων εἰς τὴν πρωϊνὴν τῶν ἐργασίαν. Τὸ ὄχημα ἦδη προσεγγίζει εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ ἐγὼ ἀνυπομονῶ πρὸς τοῦτο, μέγιστον τοῦ σημείου τοῦ νὰ τὸ σπρώχνω ὁ ἴδιος διὰ τῶν ποδῶν μου ἐντός, μὲ ἀυτᾶρέσκειαν ἀρχαίου σχολαστικοῦ. Μόλις ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μὲ ἐπαναφέρει εἰς ἐμαυτόν· αἱ μελίχρσοι αὐτοῦ ἀκτίνες ἀποτινάσσουσι τὸν λήθαργον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου οἵτινες ἔλκονται πρὸς τὴν ἀνατολὴν ὡς πρὸς οὐρανίαν νύμφην. Ἡ ἀνατολὴ ἐν Ἀθῆναις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δύσιν τῆς· οἱ χρωματισμοὶ διαδέχονται ἀλλήλους, ὥσαι ἐμμεσολάθει φανὸς πολύχρωμος μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς φύσεως. Τὰ μικρὰ καὶ ἀρχνειδῆ νεφιδρία ὑπὸ τὰ χρώματα ἐκεῖνα μετατρέπονται εἰς τόσας χρυσαλίδας αἰτινῶν ἵπτανται ὑπὲρ τὸν κυνοῦν τάπητα. Αἱ ἀποτομοὶ καὶ φακλαραὶ τῶν ὀρέων κορυφαὶ μεταβάλλονται ὅλο-

νὲν εἰς ὄγκους χρυσοῦ καὶ στίλβουσι καθόσον ὁ ἥλιος ἀνυφούται ὀπισθεν αὐτῶν.

Μετὰ μικρὸν τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας μου, ἐν ᾗ, ὡς καλῶς ἐννοεῖτε, συνδιελεχθῆν σπουδαίως καὶ ἐφ' ἱκανὰς ὥρας μετὰ τοῦ ὕπνου.

Κόκ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΗΑΡΙΣΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΕΙΤΟΥ ΜΑΣ)

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Καὶ πάλιν ἐν ταῖς ὁδοῖς. — Οὔτε ζαχαρωτὰ ὡς ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῆς Ῥώμης, οὔτε στραγάλια, ὡς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ **Σταδίου Σας**, ραὶ εἶται τὸ ἀποκρητικὸν πλῆθος τῶν Παρισιῶν, ἀλλὰ διὰ διαφόρων ἐκ χαρτίνων ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ἀνοδοεσμῶν, ἃς ἐκ τῶν ἐξωστῶν καὶ παραθύρων ἐρριπτον πρὸς εὐχρηστεράν καὶ ἐκτενεστεράν κυκλοφορίαν οἱ διάφοροι τῶν παροδίων καταστημάτων διευθυνταί. Ἐδέχθη καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ πύλου μου μίαν τοιαύτην ἀγγέλλουσαν τὴν προσοχὴν ἐναρξίν τῆς ἐκποιήσεως τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων κειμηλίων τῆς κυρίας Σάρρας Δαμαλᾶ ἐν τῷ μεγάρῳ **Drouot**. Διὰ νὰ διανύσω τὸ ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Δημοκρατίας μέχρι τῆς **Madeleine** διάστημα ὅπερ δὲν εἶναι πλέον τῶν 3/4 ὥρας, μοὶ ἐχρησάθησαν 3 ἀκριθῶς ὄραι, καθ' ἃς οἱ ὄμοί μου εὐρίσκοντο εἰς διηνεκῆ βᾶσαν, οἱ δὲ πόδες μου εἶχον ἀπαυλῆσαι ἐνεργούντες τὸ βῆμα σημειωτόν. Οὐδόλοος ὑπερβάλλω τὰ πράγματα σημειῶν ὅτι τὸ ἐν τοῖς μεγάλοις βουλευσάρτοις κυκλοφοροῦν πλῆθος ὑπερέβαινε τὰς 600,000. Ἐν τῷ βουλευσάρτῳ **Saint Michel** τῷ ἐκπροσωποῦντι τῷ κέντρῳ τῆς Ἀκτινικῆς συνοικίας, τὸ πλῆθος ἦτον ἐπίσης ἀπειροί, ἐπίσης συνωστισμένοι, καὶ ἀποτελούμενον ἰδίως ἐκ σπουδαστῶν καὶ κοκοτῶν, τῶν δύο τούτων παραγόντων τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ζωῆς, ἦτις ἐν πάσῃ στιγμῇ χαρακτῆριζει τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἀνέπνεες ἐλευερώτερον, ἀλλὰ οὐδεὶς σεβασμὸς οὔτε πρὸς τὸν πύλον σου ὅσον ὑψηλὸς καὶ ἂν ἦτον, οὔτε πρὸς τὰς διόπτρας σου, οὔτε πρὸς τὴν γενειάδα σου.

Κατὰ τὰς 11 ὥρας τῆς ἐσπέρας τὸ βουλευσάρτον **Saint Michel** ἔδριθε πύλων κατεψεσχημένων, καὶ ὁμῆ καιομένων γενειάδων σοὶ ἀνεμίμησκον τὰς περιπετείας τῶν κομῶν τῶν χωρικῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἐπιταφίου ἢ τοῦ Πάσχα.

Ἄσματα ἱκανὰ νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν καὶ αὐτὸν τὸν Βεελζεβούλ, ὡρυγαὶ ἐνώπιον τῶν ὁποίων αἱ τῶν τίγρεων ἐν τῇ **Σαχάρα** ἦσαν μηδὲν, πᾶν ὅτι δύναται ἢ ἀποθῆσιν τῆς κρέλλης νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἐγκεφάλους εἰκοσαετείς διεγερμένους ὑπὸ τῆς μέθης τῆς ἀπολαύσεως, πάντα ταῦτα σοὶ παρίστανον τὰς Ἀποκρῶν ἐν τῷ ἐνδιδαιτητηρῶ τῶν σπουδαστῶν. Πρὶν προῶ εἰς τὴν ἐκτύλιξιν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἄτινα συσχετίζονται μὲ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν τοῖς διαφόροις δημοσίοις χοροῖς, θεάτροις κλπ. ὀρεῖλω νὰ συμπληρώσω τὰ τῆς ἡμέρας. Πλὴν τῶν μετμηρισμένων, οἵτινες πρὸς ἰδίαν τῶν τέρψιν ἐπελήθησαν τοῦ εἶδους τούτου τῆς διασκεδάσεως, ἕτερον εἶδος μετεμριεμένων ἐπέσυρε τὴν εὐθυμίαν καὶ τοὺς γέλωτας τῶν Παρισιῶν.

* *

Ἡ κερδοσκοπία ἥτις ἐν Παρισίοις ἔχει ἀναχθῆ εἰς βαθμὸν ὑψίστους ἐπιστήμης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφίση ἀνεκμεταλλεύτους καὶ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς πανδημοτέρας συρροῆς καὶ περιεργείας. Ἰδοὺ τὰ ὄρα τῶν Παρισιῶν μας ὀρθούμενα εἰς τοὺς ἤχους τοῦ Ἐμβατηρίου τῆς **Αἰδῆ**, ὅπερ ὀρχήστρα ἐξ 8 ὀργάνων παιανίζει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ βλέμματά των στρεφόμενα καὶ προσηλούμενα πρὸς τὸ μέρος ὀπόθεν οἱ μουσικοὶ τόνοι ἀφικνοῦνται. Στιγμαὶ ἐναγωνίου προσδοκίας, καθ' ἃς οὐδεὶς ἀναπνεῖ, παρέρχονται, καὶ κομικώτατον σκηνογράφημα παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεωμένων. Μεγα ἐπίμηκες καὶ ὑψηλὸν ὄχημα ἄσπεδες, ὑπὸ δύο συρόμενον ἵππων, βραδέως παρλαίνει τὰς ὁδοῦς. Ἐπ' αὐτῶν τρία γελοιωδέστατα γιγαντώδη ἀνδρείκελα ὑπενθυμίζοντα τοὺς **Περικλέτους** τῶν μικρῶν παίδων μας, ὧν τὰ δύο τρίτα ἀποτελεῖ ὀγκωδαστῆτή ἱλαρὰ νηπίου κεφαλή μετὰ πηχναίου στόματος ἐκτελοῦσι διαφόρους στροφὰς ἐπὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐν τοῖς εὐρείς στόμασι τῶν φέρουσιν τὴν ἄκραν μακροῦ θηλάστρου ἐκπροσωποῦντα οὗτω βρέφῃ θηλάζοντα. Διαβολικοὶ πάταγοι σαλπίνγων καὶ τυμπάνων σὺν τῇ λοιπῇ ὀρχήστρᾳ περίξ τῶν ἀνδρεικέλων τούτων παρατεταγμένη σὲ ὑποχρεοῖ νὰ ρίψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ παμμεγίστων κεχρηματισμένων ἀγγελιῶν, αἰτινῶν ἐπὶ τῶν ῥάχων καὶ τῶν ὤμων τῶν μουσικῶν προσκεκολλημένοι, ὡς καὶ ἐπὶ ὑπερμεγέθων σημειῶν, εἰδοποιῶσι τὸ νοῆμον Παρισινὸν κοινόν ὅτι ἡ ἀθλίαστρα **Ρόβερτ** εἰσὶ τὰ μόνα κατὰ τῆς θνησιμότητος τῶν μικρῶν βρεφῶν ὄπλα. Τὸ ἀποτελεσμα τῶν **ρεκλαμῶν** τούτων ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν φύσει ἐπιπολαίων Παρισιῶν εἶναι εὐνόητον. Τὴν ἐπαύριον τὰ γραφεῖα τοῦ καταστήματος, ἐνῶ πωλεῖται τὸ θηλάστρον **Ρόβερτ**, εἰσὶ κατελιπμένα ὑπὸ ἀπειρῶν φιλοσόφων γονέων, οἵτινες ἀναμένουσιν ἐκ τοῦ θηλάστρου τούτου τὴν ὑγίαν καὶ ἀθηροτήτα ἣν δὲν ἴσχυσε νὰ ὄσῃ εἰς τὰ μαρσαμῶδη τέκνα τῶν τῶ φυσικῶν θηλάστρων εὐρώστου Νορμανδῆς. Ἡ **Ρεκλάμα** **Ρόβερτ** παρέρχεται ἕτερος σατανικός κρότος τυμπάνου σὲ ἐκνωφαίνει, καὶ τὰ βλέμματά σου ἀκουσίως προσηλοῦνται ἐπὶ ἕτερας εὐρείας ἀμάξης, ἐφ' ἣς στέγασμα ἀρκετὰ ὑψηλὸν ἐπὶ τετραγώνων στυλοδατῶν ἀνυφούται. Ἐπὶ τοῦ στεγάσματος λευκὸς ὄραιος ἵππος πλουσιώτατα ἐσκευασμένος κρατεῖται ὑπὸ δύο Ἀράβων καὶ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸ πλῆθος. Τὸ ὄχημα, ἐφ' οὗ ὁ ἵππος ὀπτος, σύρεται ὑπὸ τεσσάρων γιγαντιαίων ὄνων, εἶναι δὲ πῆρες εἰδοποιήσεων, ὧν ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σύστασις εἰς τὸ Παρισινὸν κοινόν τῶν ἀμμητῶν θεραπευτικῶν ἀρετῶν τῶν μεταλλευτικῶν ὑδάτων **Ἀδάμ**, ἄτινα πλείστους ἐκ φθίσεως, καρκίνου, παραφροσύνης κλπ. πάσχοντας ἐθεράπευσαν, ἐν τῷ Καθατηρῶ βεβαίως. Καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὑποχονδριακὸς Ἄγγλος ὄστις ἐξήλθῃσεν ὄλα τὰ εἰδικὰ κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος μέσα, πλὴν τῆς διαίτης, ἀπὸ τῶν καταποτίων τοῦ **Holo-Way** μέχρι τῶν κόκκων τοῦ λίου, ἀνταλλάσσει ἀντὶ λίρῶν στερλινῶν δεκάδα φιαλῶν τοῦ θαυματουργοῦ τούτου ὕδατος, ὅπερ ἐν τῷ Σηκουάνα ἀντληθὲν κατῆγει τὴν περιέργον ἰδιότητα νὰ σὲ ὠθῆ πρὸς τὸ βίσιμουθον καὶ τὸ κολόμβον, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πρὸς τὴν θεραπευτικὴν τοῦ **Braud** μέθοδον.

Κρονίδης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνασχολοῦνται ἀπὸ τινος πολὺ μὲ τὸ ζήτημα τῆς φοιτήσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχο-

λαία, όπου ή εκπαίδευσις είναι δωρεάν. Δέν άρκει μόνον νά υπάρχουν σχολεία, πρέπει συνάμα νά υπάρχουν και μαθηταί. Γίνεται διά τούτο ακριβής στατιστική περί τού πόσοι μαθηταί έκ των έγγεγραμμένων φοιτῶσι τακτικά. Διότι τήν τακτικὴν φοίτησιν νομίζουν ὡς πλήρη καρποφόρησιν τῆς συστάσεως σχολείου. Ἐδῶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νά ἐρωτήσω μεν, ἀρκει νά διαβεβαιώσωμεν ὅτι δέν θά ὑπάρχη καμμία τοιαύτη στατιστική. Μπορεῖ οἱ διδάσκαλοι νά σημειῶνουν τὰς ἀπουσίας, ἀλλά αἱ σημειώσεις των πιστεύομεν νά πετιοῦνται ὡς παληόχαρτα. Καί ἐπειδὴ τὰ ἔχομεν καλά μέ τόν κ. ὑπουργόν τῆς Παιδείας, τῷ καθυποβάλλομεν νά διοργανώσῃ στατιστικὴν τῆς φοιτήσεως ἢ ἄλλως τῶν ἀπουσιῶν, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ στατιστικὴ θ' ἀποδείξῃ ὀδυνηρά ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ ἀκριβῶς θά μᾶς ἀναγκάσουν νά μεταρρυθμίσωμεν τήν δημοτικὴν σχολήν, φέροντες αὐτὴν εἰς ἀρμονίαν μέ τὸ τέκνον τοῦ μεσημέριου ἡλίου, τόν μικρὸν Ἑλληνά μας, τόν τόσον ἐπιρρεπῆ — και πολὺ δικαίως — εἰς τὸν στρωφῶνα τὸν δραπέτη, καρόνι, κλπ.

Ἐπάρχει και κάτι ἄλλο ἐν Ἀγγλίᾳ, σχετικὸν μέ τὰ σχολεία. Διότι ἐκεῖ οἱ μεγαλειότεροι πολιτικοί, ὡς ὁ Φόρστερ, ὁ Γκόσεν, ὁ Λόου, τῆς φιλελευθέρας ἡμέλειστα σχολῆς, ἔκαμαν τὰ πολιτικά των κεφάλαια ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως, ἀπὸ τὸ 1875 κ' ἐδῶ. Εἴμεθα τότε ἐν Λονδίῳ ὅταν ἐβλέπομεν τὰς φλογερὰς τοιχοκολλήσεις διά τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐνταῦθα, τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας θεωρεῖται τὸ προστυχώτερον ὑπουργεῖον καί ἐ δυστυχῆς Λομβάρδος ἔχει ὅλους τοὺς Ζακυνθίους του αἰτινες δις τοῦλάχιστον τῆς ἡμέρας τῷ ὑπενθυμίζουσι: Ἀφέντη, πῶς καταδέχθηκες τέτοιο ὑπουργεῖο!

Ἐπάρχει λοιπὸν νόμος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅτι παιδιὰ κάτω τῶν δέκα ἐτῶν δέν δύνανται νά δουλεύουν ἐπὶ μισθῷ· τὸ ὁποῖον θά πῆ ὅτι πρέπει νά πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ και εἰς δεκατετρατῆ ἀκόμη εἶναι ἀπηγορευμένῃ ἢ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία, ἀν δέν εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι πέρασαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Τί λέγουσι οἱ νομοθέται μας; Δέν μποροῦν νά συγκαταβῶσι μέχρι τοιούτων νόμων ἐθνικῆς διαιτητικῆς;

Τί ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἔχουσι οἱ διωγμοὶ καί αἱ φυλακίσεις!

Τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκιπος Ναπολεόντος σχεδὸν πουθενά δέν ἀναφέρετο προτοῦ συλληφθῆ.

Καί τῶρα ὁ Φιγαρῶ λογαριάζει ὅτι αἱ 67 ἡμερήσιαι παρισινά ἐφημερίδες τὸ ἀναφέρουσι τὸ ὀλιγώτερον 50 φορές καθ' ἑκάστην, αἱ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν 434 ἐφημερίδες τὸ ὀλιγώτερον 30 φορές.

Μόνον λοιπὸν ἐν Παρισίοις ἐπὶ εἰκοσιδύο ἡμέρας τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκιπος ἐμνημονεύθη 125,780 φορές.

Ἐγχειρίσθησαν πρὸς τούτο, 1,006,240 τυπογραφικὰ στοιχεῖα, κοστίσαντα 7,042 φρ. 17 ἑκατοστά!

Ὁ τελευταῖος ἀποκρημάτικος χορὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς τῆς Βιέννης ἐφωτίσθη ἐκ πεντακοσίων ἡλεκτρικῶν λαμπῶν τοῦ Ἐδισων. Ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν κρυστάλλων τῶ πολυελαίων διέγυεν ἀρρητον μαγεῖαν, ὅφ' ἧς ἐκυριεύθησαν καί αἱ αὐτῶν μεγαλειότητες, ἐκφρασασαί τὴν εὐαρέσκειάν των.

Τί λέγει ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης; Ἀπὸ πότε ἐπὶ τέλους

θ' ἰσχύσουν τ' ἀνάκτορα ἐπὶ Γεωργίου νά ἔχουσι ἡλεκτρισμόν..... εἰς τὸ φῶς των!

Ρακοςυλλέκτης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Εἰς τὸ χωριόν.

— Τῆκ, τῆκ !
— Ποῖός εἶναι ;
— Ἐγώ.
— Ποῖός εἶσαι σὺ ;
— Ἡ ἰδέα.
— Πόθεν ἔρχεσαι ;
— Ἐκ Παρισίων.
— Ἀλλ' ἐδῶ κατοικοῦν ἄνθρωποι τοῦ χωρίου, δέν ἔχομεν τόπον διά σέ.

— Μά...
— Πῶς; ἐπιμένεις, θαρρῶ ;
— Μά ξεύρω κ' ἐγώ...
— Γιάννη, πάρε τὸ δικράνι και δός την μιά νά πᾶ εἰς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς Ἀθήνας

Τρίγκ, τρίγκ.
Ὁ ὑπάρκτης. — Εἶναι μία Κυρία και θέλει νά ὀμιλήσῃ τὸν Κύριον.

— Σὲ εἶπε τ' ὄνομά της ;
— Ὄνομάζεται Ἰδέα. Εἶναι ξένη, νομίζω, διότι ὀμιλεῖ δυσκόλως τὴν ἐλληνικὴν.
— Πόθεν εἶναι ;
— Δέν ἠξεύρω νά σᾶς εἶπω.
— Φέρε μου ὀργήγωνα τὸ φόρεμά μου, βάλε ξύλα εἰς τὴν ἐστίαν και εἰπέ την νά ὀρίσῃ.

Μαρτενγκῶ

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Παρεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Η «ΥΓΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νά τὸ εὗρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα και πωλούμενον ὄχι ἀκριβά.

Τὸ ἀρωμά του μεθύει — Ἡ θέριμη του εἶναι ὕλη ὕγεια.

ΠΡΙΟΝΕΣ, ΤΟΡΝΟΙ ΒΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ, ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΡΥΠΗΜΑΤΟΣ,

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

παρὰ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ

Σχίσμων και κατέργασις παντὸς εἶδους ξυλείας δι' ἀμαξοποιούς, καθεκτοποιούς, ἐπιπλοποιούς, ἐργολάβους οἰκοδομῶν, κιγκλίδες ἔτοιμοι κλπ. κλπ.